

Posudek oponenta na bakalářskou práci

Student: **Jan Pudlák**

Oponent: **Jiří Slavík**

Téma bakalářské práce: **Analýza Jarrettova sóla ve skladbě You and the Night and the Music**

Bakalářská práce Jana Pudláka komplexně analyzuje sólo amerického pianisty Keitha Jarretta na standardu You and the Night and the Music, a to jak za pomoci detailní transkripce, tak i jejího následného rozboru včetně Pudlákovy vlastní grafické analýzy. Je zjevné, že autor této práce má velmi vysokou odbornost pro tuto problematiku a jeho vlastní praxe jazzového pianisty mu v tom ještě dále napomáhá.

Obecně k této práci nemám větší výhrady – je to odvedeno na velmi vysoké úrovni a s většinou autorových tezí nelze nesouhlasit. Moje jediná větší výhrada je obecného charakteru – autor se snaží co nejvíce racionalizovat Jarrettův postup při hraní tohoto sóla, které je velmi komplexní a navíc se odvíjí ve vysokém tempu, kdy hráč vychází především z hluboce zažitých, až instinktivních a reflexních postupů. Málokdy se v této práci zmiňuje o tom, jak Jarrett pracuje s energií, což je dle mého názoru ten hlavní parametr hry, který během sóla vnímá. Právě průběh a celková fluktuace této energie mu posléze našeptává, jestli má svoji hru spíše zahustit nebo zjednodušit, jestli má linku vést nahoru a do větších chromatických disonancí, nebo právě vše vyčistit a přivést zpět do základní harmonie.

Určité teze mi přijdou mírně zavádějící a dostatečně nepodložené – viz stylové reference na brazílskou sambu (str. 18) či flamenco (str. 27) nebo barokní hudbu (str. 23). Jarrett je bezesporu barokem silně ovlivněn, nicméně chce-li to ve své hře přiznat, dělává to mnohem okatěji za pomoci použití vícehlasu a jeho logického vedení, než tím, že zamění mollový akord za durový, jak se v jazzu relativně běžně děje (například ve standardu Alone Together).

Pudlákova transkripce je pak velmi kvalitní a přepis pianistovy pravé ruky je takřka bezchybný. Méně slyšitelná levá ruka je také velmi dobře přepsaná, avšak určité malé nepřesnosti obsahuje a v jedné pasáži (takty 81 – 89) zcela chybí.

Některá analýza je pak zbytečně komplikující – viz dělení dvounotového riffu na straně 30 na číselnou řadu 6-3-4-3-2-3, která sama o sobě nic nepřipomíná.

Grafická analýza Jana Pudlák je zajímavým prvkem, který však určité aspekty sóla podle mého názoru zobecňuje až příliš (viz zjednodušený graf na straně 38). Následující graf na straně 39, který zobrazuje všechny použité noty v časové ose, dobře ukazuje na použití rejstříků, ale opět je trochu zavádějící. Nelze z něj zřetelně vyčíst např. hustotu použití akordů v levé ruce v dané pasáži – jinými slovy nevíme, kolik akordu tam vlastně bylo zahráno, jestli jeden, nebo deset (viz. srovnání poslední A sekce čtvrtého chorusu proti B sekci sedmého chorusu – vypadají graficky podobně, ale co se týče celkové energie je mezi nimi velký rozdíl).

V závěru autor poukazuje na určitou tekutost Jarrettovy hry (str. 41), pomocí které se pianista neustále překlenuje přes vrcholové body a vytváří tak gradační pásma. Zde zcela souhlasím a považuji právě onu tekutost jako naprosto klíčový aspekt Jarrettovy improvizační tvorby.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení A.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Jarrett', is centered on the page. The signature is fluid and cursive, with a large initial 'J' and a stylized 'R'.

Otázka k obhajobě: V práci několikrát zmiňuješ fakt, že Jarrett vede konverzaci sám se sebou, zatímco jej po celou dobu sóla doprovází regulérní doprovod rytmické sekce (str. 21). Čím to je, že se celkové nastavení kapely najednou takto změní s ohledem na druhý chorus, kdy si všichni tři mnohem více povídají?